

Sygn. akt II CSK 16/14

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z wniosku E. Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w P.

przy uczestnictwie R. K., "E." Spółki Akcyjnej w P. oraz Skarbu Państwa -
Prezydenta Miasta S.

o stwierdzenie zasiedzenia ,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 3 lipca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie

od postanowienia Sądu Okręgowego w S.

z dnia 21 grudnia 2012 r., sygn. akt [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od wnioskodawczynie na rzecz uczestnika R. K.
kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w S. oddalił apelację wnioskodawczyni i R. K. od postanowienia Sądu Rejonowego [...] w S. z dnia 13 kwietnia 2012 r., którym stwierdzone zostało, że Skarb Państwa nabył z dniem 1 sierpnia 1986 r. służebność gruntową odpowiadającą treści służebności przesyłu, obciążającą wskazaną nieruchomości.

W skardze kasacyjnej wnioskodawczyni powołała obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c. We wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazała na przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Oczywiście zasadność skargi kasacyjnej połączyła z nierozpoznaniami, sprzecznie z art. 378 § 1 k.p.c. jej zarzutu nieoznaczenia w postanowieniu Sądu pierwszej instancji nieruchomości władnącej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek zaskarżenia o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz eliminację orzeczeń oczywiście wadliwych, bądź dotkniętych nieważnością postępowania, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżania orzeczeń niesatysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przesądu, ustanowionego w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występuje istotne zagadnienie, zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, a zatem okoliczności przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 do 4 k.p.c. Nie podlegają natomiast badaniu podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Założenie wymagania objętego art. 398⁴ § 2 k.p.c. zostanie spełnione, jeżeli zostaną przedstawione w skardze kasacyjnej i uzasadnione przesłanki o charakterze publicznoprawnym, stanowiące podstawę wstępnej, merytorycznej oceny przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Jednolicie przyjmowane jest w orzecznictwie, że dla wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymagane jest przedstawienie przez skarżącego, drogą odrębnego wyводу, że bez wątpliwości doszło do uchybień i naruszeń przepisów prawa materialnego lub procesowego, gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść orzeczenia albo jeśli podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają skargę. Spełniające te wymagania naruszenie przepisów prawa powinno mieć postać kwalifikowaną, dostrzegalną bez potrzeby wnikliwej analizy prawnej i zagłębiania się w szczegóły sprawy. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c. (por postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC z 2004 r., nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP z 2004 r. nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; 22 marca 2012 r., I PK 196/11 niepubl.; z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.). Rzeczą skarżącej było wykazanie, że oczywistość tego rodzaju rzeczywiście zachodzi. Wniosek i jego uzasadnienie na tle analizy podstaw skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego postanowienia nie daje argumentów dla oceny, iż kwestionowane rozstrzygnięcie stanowi konsekwencję jaskrawych błędów w zakresie wykładni prawa, jak też, że zachodzi potrzeba rozpoznania skargi kasacyjnej. Kwestia oznaczenia nieruchomości władnącej przy określaniu treści służebności, takiej jak objęta żądaniem wnioskodawczyni, była przedmiotem licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego, które w miarodajnym zakresie rozstrzygnęły wątpliwości interpretacyjne (przykładowo uchwała z dnia 7 października 2008 r., III CZP 89/08, Biul. SN z 2008 r., nr 10, poz. 7; postanowienie z dnia 8 września 2006 r., II CSK 112/06, niepubl.). Brak we wniosku argumentów, które przemawiałyby za koniecznością zmiany jednolitego stanowiska judykatury w tym względzie.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Orzeczenie o kosztach

postępowania kasacyjnego oparte zostało na, przewidzianej art. 520 § 3 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., zasadzie odpowiedzialności za wynik sprawy na tym etapie postępowania.